

Interpellation av Margareta Cederfelt (m) om tandvårdens resurser

Tandvårdsresurserna i Stockholms län består av folktandvården och privattandvården. Av den vuxna befolkningen går 70-80 procent till privattandläkare i Stockholms län. Privattandvården utför i dag tandvård på barn, ungdomar, sjuka, äldre och övrig befolkning. Detta ger tandvården en styrka i form av mångfald och valfrihet. Det är något vi ska vara rädda om och utveckla ytterligare.

Tyvärr har det skett ett paradigmskifte som på sikt kan leda till tudelning av tandvården, mellan friska och sjuka, mellan privattandvård och folktandvård. Denna tudelning leder i sin förlängning till att folktandvården tar hand om barn, ungdomar, gamla och sjuka medan privattandvården tar hand om den övriga befolkningen. Det är en utveckling som skadar svensk tandvård och inte minst valfriheten och mångfalden.

Sedan den 1 januari 2004 har landstingen möjlighet att koppla ersättningen för nödvändig tandvård och tandvård som ett led i sjukdomsbehandling till folktandvårdens priser. Möjlighet att komma överens med vårdgivarna om andra ersättningssystem kvarstår (Tandvårdslagen 1985:125 § 5b.). Flera landsting har valt att reglera detta sedan det blev lagligt möjligt, dessvärre också Stockholms läns landsting. Det är i dag enbart fyra landsting som strikt följer lagen och de är, frånsett vårt eget landsting, Norrbotten, Gävleborg och Örebro. Alla andra landsting har någon form av överenskommelse med vårdgivarna, såväl folktandvård som privattandvård om förhöjd ersättning eller fri prissättning med skälighetsbedömning. Stockholm sällar sig tyvärr till skaran av landsting som ser regleringar som framtidens melodi i stället för upphandling och valfrihet.

Det kan finnas flera skäl till att andra landsting valt en annan väg. Det rent sakliga är faktumet att de patienter som har rätt till denna typ av tandvård i regel är mer tids- och resurskrävande än andra. De kostar således mer att behandla än andra patienter. Sedan finns det sannolikt också planeringsmässiga orsaker, d.v.s. landstinget vill ta tillvara hela tandvårdens resurser, inte enbart folktandvårdens dito. Vidare är det också ett faktum att det råder brist på tandläkare i dag och då måste landstingen finna lösningar där också privattandvården kan bidra med att behandla dessa patienter. Därutöver finns det vårdköer inom tandvården och de

blir sannerligen inte kortare om landstingen skapar väsentligt sämre möjligheter att ta till vara på privattandvårdens resurser.

För människor som har rätt till nödvändig tandvård, exempelvis boende på sjukhem, och tandvård som ett led i sjukdomsbehandling (trafikskadade, reumatiker m.fl.) råder det valfrihet. De personerna har rätt att fritt välja tandläkare, precis som alla andra i vårt landsting. En fortsatt reglering leder till att valfriheten i praktiken begränsas p.g.a. att tandvården då tudelas. Det är något jag ser allvarligt på och som inte gagnar utvecklingen och tillgången på tandvård i vår region.

Med anledning av ovanstående vill jag ställa följande frågor till landstingsrådet Bengt Cedrenius (mp).

1. Anser du att det är rätt att ensidigt prioritera Folktandvården?
2. Vilka åtgärder är du beredd att vidta för att också personer med särskilda behov skall ha möjlighet att välja tandläkare?
3. Vilka åtgärder är du beredd att vidta för att folktandvård och privattandläkare ges möjlighet att konkurrera på lika villkor?

Stockholm den 6 maj 2004

Margareta Cederfelt